

comissió
d'urbanisme
i mobilitat

RAMON ARADES Membre de la Comissió d'Urbanisme i Mobilitat

Nous paradigmes del planejament urbanístic

L'Administració es mostra disposada a canviar el marc legislatiu del desenvolupament urbanístic, primer pas per a un desenvolupament racional del sector. Els enginyers de Camins hi hem de col·laborar.

En les recentment desaparegudes Ponències Tècniques de les Comissions d'Urbanisme, s'ha sentit sovint la veu dels enginyers de Camins posant de manifest les contradiccions i disfuncions dels plans d'ordenació urbanística municipal i la necessitat de passar a l'escala supramunicipal. Aleshores, la resposta era que aquest marc requeriria importants modificacions legislatives per

cat a publicar-se sentències que anul·len instruments de planejament perquè eren inviables econòmicament; en aquests casos, sembla que la resposta més fàcil és la d'atorgar més edificabilitat, quan la lògica seria la de reduir les càrregues. Existeix ja una preocupació creixent per limitar les càrregues als nous sectors i, fins i tot, acceptar en les urbanitzacions solucions més econòmiques.

serveis que l'ajuntament presta al sector. Un altre aspecte que demana una ràpida solució és l'excessiva rigidesa de les normes urbanístiques dels sectors d'activitat econòmica. Els agents econòmics i els tècnics municipals que han de gestionar aquests sectors es troben sovint amb problemes per poder donar resposta a les necessitats canviants de les empreses, no tan sols derivades de modificacions dels processos productius, sinó, també, de la necessària adaptació als canvis normatius. Les normes urbanístiques, en lloc de fer llistats dels usos admissibles, haurien d'indicar els usos no admesos, i, per exclusió, la interpretació seria molt més fàcil.

Molts instruments urbanístics es plantegen amb estudis econòmics febles, i de vegades amb paràmetres que no es corresponen amb la realitat del mercat.

possibilitar la gestió conjunta dels equipaments i, especialment, de les hisendes locals. Ara, però, en els documents de treball de la nova Llei de Territori, ja es contempla la conveniència d'adoptar un marc supramunicipal per donar una millor resposta a determinats problemes.

Un aspecte relacionat amb la gestió urbanística, que ha donat lloc a un creixement desmesurat del sòl urbanitzable, ha estat la facilitat amb què els ajuntaments han obtingut el sòl que els ha calgut per als seus equipaments mitjançant les cessions obligatòries derivades del procés urbanitzador. Aquest sistema, absolutament pervers, tindria com a alternativa l'expropiació, que certament exigeix al municipi disposar de recursos, però que té l'avantatge d'independitzar la gestió dels equipaments del desenvolupament del sector. Tenim també el problema que plantegen les excessives càrregues que sovint s'assignen als sectors o a les unitats d'actuació, fins i tot imputant sistemes generals. Han comen-

Molts instruments urbanístics es plantegen amb estudis econòmics febles, i de vegades amb paràmetres que no es corresponen amb la realitat del mercat. Molts ajuntaments no són conscients que la gestió dels sectors després de la seva construcció també ha de ser econòmicament sostenible ja que, de vegades, els ingressos derivats de l'IBI no compensen les despeses de gestió dels diferents

COL-LABORACIÓ

Per primera vegada, des de l'Administració s'ha assumit la voluntat d'introduir canvis realment importants en el nostre marc legislatiu. Creiem que hem de col·laborar a assolir aquests objectius, que han de permetre un desenvolupament urbanístic més racional i que doni resposta als problemes reals de la societat.

